

– Változik valami az előző évekhez képest?

Lényegileg nincs eltérés, én ugyanazt fogom tenni, mint eddig. Változás egyébként csak tavaly volt, amikor nem több évre, hanem csupán egy esztendőre szóló szerződés kötött az együtteshez, s ez alaposan megnehezítette a tervezést. A mostani megállapodás valószínűleg olyasmire lesz, mint az előzőek.

– Milyen célokat tűz az együttes és saját maga elé a következő három esztendőre?

Az első és legfontosabb az, hogy a zenekar radikálisan nagyobb jövedelmet kapjon, hiszen ez segít abban is, hogy még jobb művészi produkciók szülessenek. A muzsikuskok biztosabb egzisztenciával jobban, elmélyültebben tudnak játszani. Remélem, el tudom érni, hogy zenészeink ne csak 20-22 százalékkal, hanem lényegileg magasabb fizetést kapjanak, s így majd kitűnő, fiatal muzsikuskok számára is nagyobb vonzerővel bírjunk. Számomra egyébként az is nagyon megvalósítható, hogy sokan vannak, akik az alacsony fizetés ellenére is ezt az együttest

választották, mert olyan jónak és vonzóknak tartják a nálunk folyó munkát. A művészi célkitűzéseim pedig ugyanazok, mint eddig. Ezen az úton szeretnék továbbmenni. A repertoárt tekintve pedig ismét Beethoven ciklust akarok indítani, a sorozatban szimfóniák, versenyművek hangzanak majd fel, s a koncertek zongoraszólistája én magam leszek. Szeptembertől különleges négyes bérletet is vásárolhatnak az érdeklődők, s a programokban magyar, orosz, skandináv és francia műsor szerepel.

R. Zs.

A Rádiózenekar németországi útjáról

Ha lehet turnékat egyáltalán rangsorolni, a „német kapcsolatot” bizonyonnyal az élen áll sok zenekar kedveltségi listáján, s ennek száma, jó oka van.

A legelső „örténelmi” talán: a német piac a maga stabilitásával, precizitásával, nagy, zeneszerető közönségével, rengeteg, kiváló hangversenytermével, s nem utolsósorban a jó német márkával évtizedekig volt a kívánatos turné-helyszín netovábbja, s ha egy magyar művész, vagy együttes még azt is el tudta érni, hogy rendszeresen hívják meg Németországba, akkor igazán nyeregben érezhette magát, s némi fölényrel és biztonságérzettel tekinthetett szét a zenei világban.

Most, amikor jelenlegi impresszáriónk aki 1996 óta foglalkozik a Rádiózenekarral, 3 nagy és 3 rövidebb koncert-körút után ismét turnéra szólított bennünket, megláthattuk, hogy a német zenei piac – a kötelező panaszkodások ellenére – még mindig óriási, a kö-

zönség pedig comme il faut – ahogyan ezt megszokhattuk.

A változás abban van talán, hogy más országok is előre törtek, s nagy befogadó piacokká váltak – olaszok, spanyolok, franciák, s ekképpen a német hegemonia valóban már nem olyan egyértelmű, mint korábban.

Ügynökünk a hagyományos, volt nyugat-német területeken ápol jó kapcsolatokat a helyi szervezőkkel, így utunk „bevált” városokba vezetett, Aachen, Düsseldorf, Mannheim, Erlangen, Wiesbaden, Köln, Würzburg, München és Regensburg voltak koncertjeink helyszínei, volt olyan terem, ahol pár éven belül negyedszer jártunk.

A turnéről- turnéra változó szólisták rangos táboraiba ezúttal az amerikai Eroica-trió három, egyénenként is kiváló hölgytagja, (Beethoven: Hármasszónaverseny), Fazil Say zongoraművész (Csajkovszkij b-moll zongoraszóverseny) és a ragyogóan tehetséges fiatal

Alina Pogotskina hegedűművésznő (Csajkovszkij Hegedűverseny) iratkozott fel, a Zenekar pedig Schumann Manfréd-nyitányával, Csajkovszkij Manfréd-szimfóniájával, Liszt Mephisto-keringőjével, Beethoven V. szimfóniájával, valamint Bartók Concertójával, persze a megfelelő és bőségesen adagolt ráadásokkal „gondoskodott” arról, hogy Vásáry Tamás főzeneigazgatónk vezetésével a 2005–6-os szezonban ismét útra kelhessünk Németország felé – egy újabb turnéra.

A közönség, amely éppúgy „visszajár” koncertjeinkre, mint mi Németországba, nem múlt szeretettel és elismeréssel, álló ovációval, vastapssal adta jelét elégedettségének minden helyszínen, köszönhetően az egyenletesen, nagyon jó színvonalon muzsikáló Zenekarnak, s a nagy formák mesterének, Vásáry Tamásnak, aki, mint itthoni koncertjein is, felülmúlhatatlan módon találtatta egymásra a műveket és a hallgatóságot.

KRITIKÁK

Aachen Nachrichten,
2003. márc. 8. (Éva Manz)

Mélyesgés kín és szférák zenéje

Csajkovszkij senki máshoz sem hasonlíthatóan értett ahhoz, hogy a legmélyebb lelki kínokat hangokban fejezze ki anélkül, hogy a harmónia utáni vágyat megértse. A Budapesti Szimfonikusok a 7. Mesterkoncerten majdnem ideális módon adták ezt vissza.

Vásáry Tamás vezetése alatt a Manfréd-szimfóniát az emberi lélek legextrémebb

érzelmi hullámvásárlásában formálta meg, és nagy feszültségi ívvel olyan egységes alkotott, amelyet a szétszaggatott ember egézségében megtestesít.

A legnagyobb odaadás

A lehető legmesszebbmenőkig jelen volt a drámaiság a legmagasabb szintű hangzáskultúra mellett, mindenekelőtt a rézfúvósoknál, valamint abszolút tökéletesség uralkodott a megosztott első hegedűknél a tündéri szférák hangjainál – mindez a keretét képezte annak, aminek során a teljes hangszín-spektrum kifejeződött.

Vásáry energikus vezetőnek mutatkozott, hajtóerőnek, aki a száztagú zenekart minimális gesztusokkal a legmagasabb fokú odaadáshoz vezette. A többi vendégkarmestertől eltérően itt az alapos munka túlértékelhetetlen értéket hozott létre.

Expresszivitásban és intenzitásban Schumann Manfréd-nyitánya – amelyet a komponista Byron azonos nevű melodramájára írt –, nem veheti fel a versenyt Csajkovszkij szimfóniájával. Ám a magyarok neki is teljes kifejezőerőt kölcsönöztek, anélkül, hogy elmerülne a szentimentalizmusban.